

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený JUDr. Vlastimilem Vezdenkem, advokátem se sídlem Hauerova 3, Opava, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o přezkum rozhodnutí žalované ze dne ze dne 7. 1. 2009, č. j. ČOI 15970/ 2008/0100/2600/ 06/08/2009/Be/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2012, č. j. 11 Ca 76/2009 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 10. 4. 2012, č. j. 11 Ca 76/2009 – 21 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2009, č. j. ČOI 15970/2008/0100/2600/06/08/2009/Be/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Inspektorátu České obchodní inspekce, Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu ze dne 23. 1. 2007, č. j. R 34 0157 2606 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobci uložena ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, pokuta ve výši 250 000 Kč (bod I. výroku), přičemž dále bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalované stěžovatel uvedl, že stejnopis napadeného rozhodnutí mu byl doručen až dne 25. 9. 2008 na jeho písemnou výzvu ze dne 15. 9. 2008. Toto rozhodnutí stěžovatel považuje za nezákonné, neboť jeho odvolání ze dne 9. 10. 2008 nemůže být považováno za odvolání podané opožděně, a to s ohledem na to, že prvostupňové rozhodnutí mu bylo doručeno až dne 25. 9. 2008. Přitom nemohlo dojít k nastoupení účinků fikce doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu, neboť toto rozhodnutí mu bylo zasláno na adresu O., K. X, na níž se již od června 2006 nezdržoval. Stěžovatel uvedl, že se od června 2006 zdržoval na adrese svého trvalého pobytu O., K. X, avšak na tuto adresu mu žádná písemnost od žalované nebyla doručena.

V **napadeném rozsudku** městský soud uvedl, že z obsahu spisu žalované vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí ze dne 23. 1. 2007 sice prvostupňový správní orgán prvního stupně adresoval na předcházející adresu stěžovatele, tzn. na adresu K. X, O., ale ze založené doručenky je patrno, že poštou byla tato zásilka obsahující předmětné prvostupňové rozhodnutí doslána na novou adresu stěžovatele na ulici K. X, O. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že na novou adresu mu nebyla žádná zásilka od žalované doručena, neboť z obsahu spisu vyplývá, že k doslání této zásilky na novou adresu žalobce došlo. Z vrácené zásilky založené ve spisu je zřejmé, že žalobce byl vyrozuměn o uložení zásilky a poučen o právních důsledcích převzetí či nepřevzetí zásilky. Městský soud zároveň nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že od srpna 2006 vedl s inspektorátem ČOI korespondenci, v níž uváděl novou adresu, neboť toto tvrzení nemá oporu v obsahu spisového materiálu. Naopak ze spisu vyplývá, že stěžovatel ještě dne 8. 1. 2007 na předcházející adrese K. X, O. převzal písemnosti správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 12. 2006 (oznámení o zahájení správního řízení a usnesení o oprávnění navrhovat důkazy ve stanovené lhůtě), ačkoliv podle žalobního tvrzení se na této adrese již nezdržoval. V odvolání proti usnesení ze dne 21. 12. 2006 však žádnou adresu neuvedl a prvostupňový správní orgán neměl důvod pochybovat o správnosti adresy K. X, O., když odesílal rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 23. 1. 2007 na adresu, na níž si ještě dne 8. 1. 2007 stěžovatel jinou písemnost téhož správního orgánu osobně převzal. Až poté, co byla správnímu orgánu vrácena zásilka jako nedoručená (rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 23. 1. 2007), měl správní orgán důvod k tomu, aby si ověřoval z výpisu veřejné části živnostenského rejstříku místo podnikání žalobce a následně pak doručoval písemnosti na novou adresu K. X, O. Tato nová adresa byla totiž uvedena na vrácené zásilce jako adresa, kam byla zásilka poštou doslána. Z obsahu spisu podle městského soudu zároveň neplyne, že by stěžovatel změnu adresy pro doručování, změnu trvalého pobytu či změnu místa podnikání inspektorátu ČOI sdělil.

V rámci právního posouzení věci městský soud vyložil ustanovení § 20 odst. 1, § 23 odst. 1 a § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a z nich dovodil, že správní orgán je povinen doručovat fyzické osobě buď na adresu pro doručování nebo na adresu jejího trvalého pobytu či adresu místa podnikání. V případě doručování rozhodnutí do vlastních rukou lze zpravidla doručovat přímo adresátům s výjimkami uvedenými v ustanovení § 20 odst. 2 správního řádu, které však stěžovatel nenamítal. Pokud tedy stěžovatel nebyl zastižen na adrese, kam byla zásilka poštou doslána, bylo na místě uložení této zásilky. Podmínkou pro uložení zásilky je pouze zjištění o tom, že adresát nebyl zastižen, a podle nyní platného správního řádu již není povinností doručovatele zjišťovat, zda se adresát na uvedené adrese zdržuje či nikoliv. U písemnosti, která je uložena, platí fikce doručení desátým dnem ode dne, kdy je písemnost

připravena k vyzvednutí (§ 24 odst. 1 správního řádu). V posuzované věci je podle městského soudu zřejmé, že zásilka obsahující prvostupňové rozhodnutí ze dne 23. 1. 2007 byla připravena k vyzvednutí dnem 25. 1. 2007. Od tohoto data počala běžet desetidenní lhůta, která uplynula dne 5. 2. 2007. Tímto dnem se uvedené rozhodnutí považuje podle městského soudu za doručené. Od tohoto data pak běžela 15 denní lhůta pro podání odvolání. Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatel podal odvolání proti rozhodnutí ze dne 23. 1. 2007 až podáním ze dne 9. 10. 2008 (k poštovní přepravě předáno dne 10. 10. 2008), tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání odvolání. Pokud stěžovatel uváděl, že od června 2006 se nezdržoval na adrese K. X, O. a poukazoval na svůj občanský průkaz a živnostenský list ze září a října roku 2006, městský soud poukázal na to, že ještě v lednu 2007 převzal zásilku, která byla určena do jeho vlastních rukou na adrese K. X, O. Proto prvostupňový správní orgán neměl důvod pochybovat o údajích o dosavadní adrese žalobce. Podle názoru městského soudu nemá správní orgán povinnost v průběhu správního řízení ověřovat či zjišťovat, zda došlo či nedošlo ke změně adresy pro doručování či adresy pobytu či adresy místa podnikání. Tvrzení stěžovatele, že bylo doručováno na adresu, na níž se již nezdržoval, nemá oporu v obsahu spisu. Obdobně to platí o jeho tvrzení, že správní orgán byl z korespondence informován o jeho nové adrese. Podle názoru městského soudu není podmínkou pro dovození fikce doručení skutečnost, že se adresát na adrese zdržuje. Navíc v daném případě byla zásilka obsahující prvostupňové rozhodnutí ze dne 23. 1. 2007 na adresu, o níž stěžovatel v žalobě tvrdil, že se na ní zdržoval, doslána poštou. Z uvedených důvodů městský soud žalobu zamítl.

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku stěžovatel uvedl, že proti napadenému rozsudku brojí z důvodu nesprávného posouzení právní otázky v předchozím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], které spatřuje konkrétně v nesprávné aplikaci ustanovení § 19 odst. 2, § 20 odst. 1, 5, § 21 odst. 1, § 23 odst. 1, 2, 4, § 24 správního řádu z roku 2004. Stěžovatel se domnívá, že při použití fikce doručení musejí být striktně dodrženy všechny zákonné podmínky upravující doručování takové písemnosti. U podnikající fyzické osoby je nutné písemnost, která souvisí s podnikatelskou činností této osoby, doručovat na adresu místa jejího podnikání. V posuzovaném případě se tak evidentně nestalo, když písemnost byla správním orgánem doručována poštou provozovatelem poštovních služeb na adresu K. X, O. - P., která nebyla v době doručování místem podnikání stěžovatele. Tento nedostatek v doručování písemnosti ze strany správního orgánu nemůže být podle stěžovatele zhojen ani případným „dosláním“ písemnosti provozovatelem poštovních služeb na správnou adresu, která nebyla v rozhodné době místem jeho podnikání. Za této situace nemohlo dojít k nastoupení účinků fikce doručení, neboť písemnost byla doručována na adresu, která nebyla v rozhodné době místem jeho podnikání. V této souvislosti stěžovatel tvrdí, že správní orgán má dostatek prostředků a možností, jak zjistit adresu účastníka řízení, na níž mu má být v souladu se správním řádem doručováno. Z uvedených důvodů stěžovatel tvrdí, že fikce doručení nenastala, jak mylně uvádí ve svém rozsudku městský soud, a prvostupňové rozhodnutí tak bylo stěžovateli doručeno až dne 25. 9. 2008 a odvolání podané dne 9. 10. 2008 tak bylo podáno v zákonné lhůtě, a nikoliv opožděně.

Ve svém **vyjádření** ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že odmítá argument stěžovatele, že doslání prvostupňového rozhodnutí na aktuální adresu místa podnikání ze strany pošty vylučuje nastoupení účinků fikce doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu. Fyzická osoba podnikatel je povinna si ve vlastním zájmu při doručování na adresu

místa podnikání vyzvedávat uložené písemnosti, neboť neučiní-li tak ani přes příslušnou výzvu, považuje se po 10 dnech písemnost ze zákona za doručenou. Žalovaná tedy nevidí žádný právní ani věcný důvod, proč by tento následek nečinnosti adresáta neměl nastat u zásilek, kde k doručování na tuto adresu přispěla aktivita provozovatele poštovních služeb, jehož si k doručování podle § 19 odst. 2 správního řádu správní orgán zvolil. Navíc žalovaná připomněla, že tento stížní bod nebyl žalobním bodem. Z uvedených důvodů navrhla žalovaná zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci:

Prvostupňový orgán přípisem ze dne 9. 8. 2006 sdělil stěžovateli, že ve skladu společnosti CAMURRA s. r. o. v obci Rudoltice bylo při kontrole zajištěno 6 ks výrobků označených jako Minimotorka CROSS Mini, Minimotorka MiniBike (3 ks) a čtyřkolky Mini Quadard (2 ks), u nichž vzniklo důvodné podezření, že se jedná o výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví. Bylo zároveň zjištěno, že toto zboží je vlastnictvím stěžovatele. Stěžovatel byl tímto úkonem seznámen s provedením kontroly u skladovatele jeho zboží s tím, že byl mj. vyzván k předložení nabývacích dokladů ke zboží. Tato písemnost byla stěžovateli doručena na adresu K. X, O.- P., avšak stěžovatel si ji převzal v úložní době na poště dne 12. 8. 2006.

Prvostupňový orgán oznámil stěžovateli zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty pro porušení zákazu a povinnosti plynoucí z § 8 odst. 1, 2 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl stěžovatel dopustit tím, že smlouvou o konsignačním skladu ze dne 10. 6. 2005 a dodacím listem k této smlouvě ze dne 10. 6. 2005 nabídl společnosti CAMURRA, s. r. o. ke zprostředkování prodeje výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, a to nedovolené napodobeniny průmyslových vzorů, jejichž vlastníkem je P. B. z B. Šlo o tři minimotorky Mini Bike 50 ccm a dvě čtyřkolky MiniQUADard v celkové hodnotě 53.500 Kč.

Tato písemnost je datována dnem vyhotovení 21. 12. 2006 a téhož dne vydal prvostupňový správní orgán i usnesení ze dne 21. 12. 2006, č. j. U 340157.1, kterým stanovil stěžovateli desetidenní lhůtu k navrhování důkazů a podávání jiných návrhů. Z doručenky založené ve spisu je zřejmé, že obě písemnosti byly adresovány na adresu K. X, O. – P. a byly doručeny do vlastních rukou 8. 1. 2007 osobním převzetím na poště, přičemž tato zásilka byla uložena ode dne 22. 12. 2006. Proti usnesení ze dne 21. 12. 2006, č. j. U 340157.1 si podal stěžovatel včas odvolání.

Samotné prvostupňové rozhodnutí ze dne 23. 1. 2007, č. j. R 34 0157 2606, bylo adresováno na adresu K. X, O. – P. Na doručence je poznámka o tom, že zásilka má být doslána na adresu K. X, O. Zásilka byla uložena dne 25. 1. 2007 a úložní doba marně uběhla. Jelikož nebyla v úložní době vyzvednuta, byla vrácena zpět prvostupňovému správnímu orgánu dne 12. 2. 2007.

Proti prvostupňovému rozhodnutí stěžovatel podal odvolání až dne 10. 10. 2008, tedy poté, co si stěžovatel vyžádal znovu zaslání stejnopisu prvostupňového rozhodnutí, které mu správní orgán zaslal.

Z výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku ze dne 28. 3. 2007 založeného ve spisu vyplývá, že stěžovatel měl místo podnikání ode dne 6. 11. 2006 na adrese K. X, O. - P. Na tuto adresu mu také správní orgán zasílal další písemnosti. Na tuto adresu mu také bylo doručeno i napadené rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že **kasační stížnost není důvodná.**

Stěžovatel namítal naplnění kasačního důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávnosti posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud se tedy musel vypořádat zejména s námitkou nesprávnosti doručení prvostupňového rozhodnutí, kterou stěžovatel opírá zejména o tvrzení, že tato písemnost nebyla doručována na adresu místa jeho podnikání. Nejvyšší správní soud se s výkladem stěžovatele neztotožňuje, a to z následujících důvodů.

Se stěžovatelem lze souhlasit pouze stran skutkových tvrzení, nikoliv však stran jejich právního hodnocení. Ze správního spisu především vyplývá, že stěžovatelovo místo podnikání, které původně bylo podle živnostenského rejstříku na adrese K. X, O. –P., a to až do dne 5. 11. 2006. Od následujícího dne 6. 11. 2006 již měl stěžovatel zapsáno místo podnikání na adrese K. X, O. Oznámení o zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za zprostředkování prodeje výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví bylo správním orgánem vypraveno dne 21. 12. 2006, tedy v době, kdy již stěžovatel měl ohlášenu změnu místa podnikání, a to na adrese K. X, O. Přesto si stěžovatel zásilku převzal na poště dne 8. 1. 2007, přičemž z doručenky nebylo patrno, že by Česká pošta, s. p. zásilku kamkoliv přeposílala. Prvostupňovému správnímu orgánu tedy při oznámení zahájení správního řízení, které zaslal na adresu, kde si stěžovatel poštu již dříve přebíral a o níž měl za to, že byla místem jeho podnikání, nemohlo vzniknout podezření, že by již na této adrese stěžovatel neměl místo podnikání. Při doručování prvostupňového rozhodnutí správní orgán postupoval stejně a zaslal i tuto písemnost na adresu K. X, O. – P., přičemž Česká pošta, s. p. jako provozovatel poštovních služeb písemnost doslala na adresu K. X, O. Jelikož si stěžovatel zásilku nepřevzal, byla dne 25. 1. 2007 uložena na poště. Jelikož si stěžovatel zásilku ani v úložní době nevyzvedl, byla dne 12. 2. 2007 vrácena prvostupňovému správnímu orgánu.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě považuje za nutné vyložit právní úpravu doručování, která byla aplikována v předmětném správním řízení. Toto řízení bylo prvostupňovým orgánem vedeno podle ustanovení § 8 a § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Podle ustanovení § 28 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném k datu vydání prvostupňového rozhodnutí platilo, že § 28

na řízení podle § 23a, 23b a 23c a 24 zákona se vztahují obecné předpisy o správním řízení, nestanoví-li tento zákon jinak. Doručování ve správním řízení je s účinností od 1. 1. 2006 upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 19 odst. 2 správního řádu ve znění účinném do 30. 6. 2009 platilo, že písemnost lze doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti. Podle ustanovení § 20 odst. 1 téhož zákona v témže znění pak platilo, že *„fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu,* ***ve věcech podnikání do místa podnikání****, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu;* ***fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena.*** V případě nezastižení adresáta správní řád konstruuje mechanismus uložení písemnosti, a to buď u provozovatele poštovních služeb, anebo přímo u správního orgánu (§ 23) v případě, že písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20. Jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty (§ 24 správního řádu).

Jakkoliv stěžovatel napadá pouze doručení prvostupňového rozhodnutí, Nejvyšší správní soud je toho názoru, že zde není možno odhlédnout od kontextu vedení celého prvostupňového správního řízení. Pravidla pro doručování písemností podle správního řádu se tedy s účinností od 1. 1. 2006 opírají o princip materiálního doručení, který je vyjádřen tím, že účastníku řízení – fyzické osobě lze doručit, kdekoliv bude zastižena. Prakticky se však tento princip prolíná i do ostatních forem doručování, tedy i doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Prvostupňový orgán komunikoval se stěžovatelem poštou ještě před zahájením správního řízení o uložení pokuty za porušení § 8 zákona č. 634/1992 Sb., přičemž stěžovatel si přebíral písemnosti na adrese K. X, O. Převzal si takto i oznámení o zahájení správního řízení, jakož i usnesení ze dne 21. 12. 2006, kterým byl vyzván k vyjádření k věci. Tyto písemnosti byly na tuto adresu doručovány tedy již v době, kdy stěžovatel měl místo podnikání na adrese K. X, O. – P., a přesto si písemnosti stěžovatel převzal. To znamená, že se v té době musel zdržovat i na adrese K. X, O., neboť se dozvěděl o uložení písemnosti na poště. Prvostupňový správní orgán tedy mohl mít za to, že stěžovatel si přebírá poštu stále na adrese K. X, O. Určitým procesním pochybením, které lze prvostupňovému správnímu orgánu vytknout, je skutečnost, že prvostupňový správní orgán vycházel stran adresy místa podnikání stěžovatele ze svých zjištění ještě před zahájením správního řízení (výpis z živnostenského rejstříku ze dne 7. 8. 2006). Při zahájení správního řízení si prvostupňový správní orgán měl ověřit, zda i nadále je místem podnikání stěžovatele adresa K. X, O., a to tím spíše, že se jednalo o správní řízení zahájené ex officio o uložení správní sankce. Jestliže však byly tyto písemnosti doručovány na adresu původního místa podnikání stěžovatele a tento zároveň prvostupňovému správnímu orgánu nesdělil změnu místa podnikání na novou adresu, mohl předpokládat, že i rozhodnutí ve věci bude doručováno na adresu K. X, O. Uvedené procesní pochybení prvostupňového správního orgánu tedy ve výsledku nemělo vliv na zákonnost vedení správního řízení, neboť jak oznámení o zahájení správního řízení, tak i usnesení o výzvě k vyjádření bylo stěžovateli v pořádku doručeno, přestože byly tyto písemnosti adresovány na původní místo podnikání stěžovatele.

Ohledně námitky ke způsobu doručení samotného prvostupňového rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí následující. Jak již bylo řečeno, správní řád sice určuje adresy, na něž má být účastníku řízení správním orgánem doručováno, ale zároveň hlavním smyslem doručování není samotné zaslání písemnosti na jednu z těchto adres, nýbrž seznámení adresáta s jejím obsahem. Pokud správní orgán doručuje písemnost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, může výslednou podobu doručení ovlivnit pouze do určité míry, a to zvolením příslušného způsobu doručení buď do vlastních rukou, či jako jiné písemnosti. V daném případě bylo doručování prvostupňového rozhodnutí ovlivněno jednáním samotného stěžovatele, který si u České pošty, s. p. sjednal tzv. dosílku písemností na svou novou adresu (kterou ovšem prvostupňovému správnímu orgánu nesdělil). K charakteru této služby se již dříve Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010 - 47, přístupném na www.nssoud.cz, v němž podrobně analyzoval povahu „dosílky“, která je službou upravenou v poštovních podmínkách České pošty, s. p. (viz k tomu sdělení č. 20/2005 Českého telekomunikačního úřadu o vyslovení souhlasu s poštovními podmínkami, uveřejněné v Poštovním věstníku č. 5/2005). Konkrétně v citovaném rozsudku zdejší soud uvedl, že „*Česká pošta, s. p. přikročí k dodání poštovní zásilky do jiného místa, než je uvedeno v poštovní adrese, zejména tehdy, jestliže si adresát zřídil službu zvanou dosílka. Tato služba je placená, nezakládá však v žádném případě právní vztah mezi Českou poštou, s. p. a odesílatelem zásilky. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že dle poštovní smlouvy, která se řídí poštovními podmínkami a zákonem o poštovních službách, je Česká pošta, s. p. povinna doručit poštovní zásilku na adresu uvedenou na zásilce. Čl. 27 odst. 1 poštovních podmínek pouze stanoví, že Česká pošta, s. p. splní svůj závazek i tehdy, pokud doručí zásilku v jiném místě, než je adresa uvedená na zásilce. … Zřízením služby označované dosílka u České pošty, s. p. nelze dosáhnout shodné právní pozice, pokud jde o doručování dle správního řádu, jako podáním žádosti o doručování na adresu pro doručování*“. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu mj. vyplývá, že zásilka obsahující písemnost týkající se správního řízení může být doručována účastníku řízení i za využití této služby, která ovšem může být vyloučena správním orgánem tak, že na obálku uvede poznámku „Nedosílat“. Na druhé straně ovšem sjednání služby dosílka nepůsobí ty stejné právní následky, jako sdělení adresy pro doručování správnímu orgánu. To znamená, že účastník řízení nemůže spoléhat na to, že mu na této adrese bude správním orgánem doručováno, pokud ale na této adrese převezme zásilku, je tím naplněn požadavek materiálního doručení vyjádřený v ustanovení § 20 odst. 1 správního řádu.

V posuzované věci vedlo sjednání služby dosílka při doručování prvostupňového rozhodnutí k tomu, že zásilka adresovaná na nesprávnou adresu byla doslána Českou poštou, s. p. na adresu skutečného místa podnikání stěžovatele (možnost dosílky nebyla prvostupňovým správním orgánem vyloučena), kde také byla zanechána výzva a zásilka s prvostupňovým rozhodnutím byla připravena k vyzvednutí dne 25. 1. 2007. Desetidenní úložní doba tak uběhla dne 5. 2. 2007 (v pondělí, tzn. první následující pracovní den po uplynutí desetidenní úložní doby) a tímto dnem také bylo prvostupňové rozhodnutí stěžovateli doručeno (nikoliv dne 20. 2. 2007, jak se žalovaný mylně domnívá) na základě fikce v souladu s ustanovením § 24 správního řádu. Zásilka tak byla – vlastním přičiněním stěžovatele – doručována Českou poštou, s. p. v souladu s ustanovením § 20 odst. 1 správního řádu na adresu jeho místa podnikání, kde také bylo uložení této zásilky oznámeno. Tvrzení stěžovatele, že o uložení zásilky nevěděl, tedy městský soud správně vyhodnotil jako nevěrohodné. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná právní názor,

k němuž dospěl již dříve ve své judikatuře a který lze na předmětnou věc vztáhnout per analogiam, a to závěr, že *„je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta"* (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 - 73, přístupný na www.nssoud.cz). V tomto případě tedy bylo prvostupňové rozhodnutí doručováno ve výsledku na správnou adresu, a proto mohly nastoupit důsledky fikce doručení ve smyslu ustanovení § 24 správního řádu. Skutečnost, že správní orgán neadresoval tuto písemnost do místa podnikání stěžovatele, neměla dopad na správnost doručování jako takového. Pokud tedy stěžovatel podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí až dne 10. 10. 2008, pak šlo o zjevně opožděné podání odvolání a jeho zamítnutí ze strany žalovaného jako opožděného bylo plně na místě. Přitom stěžovatel zároveň s podáním odvolání netvrdil žádné důvody, pro něž by mělo dojít k prominutí zmeškání lhůty, ani aplikaci tohoto procesního institutu nenavrhoval.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou a napadený rozsudek potvrdil (§ 110 odst. 1 in fine s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. náklady řízení přesahující rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu